

Arrest

nr. 306 811 van 17 mei 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. LYS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 15 juni 2022 en verzoekt de volgende dag, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, om internationale bescherming. Op 29 augustus 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Jij, A. H., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, 17 jaar oud te zijn, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitisch geloof te belijden. Je bent geboren in Tirkari, een dorp vlakbij de provinciale hoofdstad Meherlam, gelegen in de Afghaanse provincie Laghman, en hebt daar altijd gewoond tot aan jouw vertrek uit Afghanistan. Voor jouw vertrek uit Afghanistan had je net de zevende graad voltooid en daarnaast ging je ook

dagelijks naar de madrassa. Op heden wonen jouw moeder, jongere broer en zus in Kaboel bij de paternale neven van jouw vader of bij jouw paternale oom. Jouw oudere broer verblijft op heden in Iran en jouw vader in Pakistan.

Jouw problemen in Afghanistan zijn er gekomen omwille van het werk dat jouw vader en broer deden. Zo werkte jouw vader voor de stad Laghman als contactpersoon met de handelaars en toezichthouder op de handelszaken. Jouw broer M. A. werkte voor de Afghaanse inlichtingendienst, de NDS. Jouw vader ontving hierom veel bedreigingen van de taliban. De taliban zeiden tegen jouw vader dat hij en M. A. dienden te stoppen met het werk dat ze deden. De taliban dreigden ermee hem te doden of zijn zonen te ontvoeren. Op een dag in 2020 werd jouw vader aangevallen door de taliban toen hij onderweg was naar huis. Jouw paternale neef, zijnde de lijfwacht van jouw vader, raakte gewond bij deze aanval maar jouw vader bleef ongedeerd.

De taliban eisten daarnaast geld van jouw vader. De taliban vroegen aan jouw vader om geld te verzamelen van de winkeliers om dit vervolgens te geven aan de taliban.

Voorts kende jouw familie een persoonlijke vijandigheid met de echtgenoot van jouw maternale tante. Deze man werkte voor de taliban en vroeg jouw vader om jou en jouw jongste broer naar de madrassa te sturen.

Toen de taliban de controle begonnen te nemen over jouw regio besloot jouw vader dat jij en M. A. Afghanistan dienden te verlaten. Na de machtsovername verliet jouw vader Afghanistan en op heden bevindt hij zich in Pakistan.

Ongeveer vijf maanden geleden werd jouw jongste broer meegenomen door de man van jouw maternale tante. Jouw jongste broer werd twee dagen vastgehouden maar jouw paternale oom, een zakenman, kreeg hem vrij door te beloven dat jouw vader en broer zouden verschijnen voor hen indien jouw jongste broer vrijgelaten werd. Na de vrijlating van jouw broer gingen de taliban twee keer naar het huis van jouw paternale oom te vragen naar jouw paternale oom maar hij was reeds ontsnapt uit de regio.

Je verliet Afghanistan drie dagen voor de taliban machtsovername. Je reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België waar je op 7 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming (VIB) indiende.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vrees je gedood te worden door de taliban omdat je ontsnapt bent van hen. Alsook vrees je gedood te worden door de taliban omdat je naar Europa bent gekomen.

Ter ondersteuning van jouw verzoek legde je volgende documenten neer (allemaal fotokopieën): jouw taskara (=Afghaans identiteitsbewijs), de taskara's van jouw familieleden, het paspoort van jouw vader, het paspoort van jouw broer M. A., een familiefoto, een foto van jouw broer M. A., foto's van jouw vader, documenten van jouw broer M. A., documenten van jouw vader, medische documenten van jouw neef en documenten ter staving van jouw maternale oom zijn verblijf in de Verenigde Staten (VS).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Na jouw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS) kan niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico, op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat jij vreest te zullen worden gedood door de taliban omdat jouw vader en broer werkten voor de republiek. Daarnaast vrees je ook de taliban omdat je naar Europa bent gekomen. Er dient echter te worden vastgesteld dat jouw asielaanvraag gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door jou naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Het CGVS bemerkt hieromtrent in eerste instantie dat u de familiale band tussen u uw vader en broer niet in concreto aantoont. U legt enkel kopieën voor. Fotokopieën zijn echter weinig betrouwbaar gezien ze makkelijk via allerlei knip- en plakwerk te manipuleren zijn. Dit klemmt des te meer daar uit bijgevoegde objectieve informatie blijkt dat Afghaanse documenten sowieso weinig bewijswaarde hebben, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke. Deze kopieën van identiteitsdocumenten zijn dan ook geenszins in staat om jullie familiale band te staven. De documenten omtrent de job van uw broer kunnen bijgevolg evengoed van een andere persoon van uw familie of het dorp afkomstig zijn. Ook uw verklaringen blijven eerder van algemene aard en kennen geen grondige doorleefdheid (zie infra).

Bovendien mag het onder meer ten stelligste verbazen dat je bij binnenkomst in België, tijdens jouw registratie als niet-begeleide minderjarige op 7 februari 2022, liet optekenen dat je Afghanistan verlaten had omdat je problemen kende met de taliban doordat jouw vader werkte voor de overheid en **jouw broer een journalist** was (Administratief dossier – Mineur Etranger Non Accompagné, Motif). Later bij DVZ, op 3 maart 2023, verklaarde je nochtans dat je Afghanistan ontvlucht was omdat jouw vader werkte voor de gemeente van Laghman en **jouw broer voor de NDS gewerkt had** (= Afghaanse intelligentiedienst) (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Dat jij het ene moment verklaart dat jouw broer een journalist was in Afghanistan om dan dertien maanden later te verklaren dat hij werkte voor de NDS is weinig ernstig en houdt geen steek. Indien jouw broer werkelijk actief was voor de NDS in Afghanistan dan kan verwacht worden dat jij hierover consistente verklaringen aflegt gedurende jouw asielprocedure, in casu quod non. Met deze frappante vaststelling werd je geconfronteerd op het CGVS en je gaf toen een weinig logisch antwoord. Zo bood je jouw excuses aan en je vertelde dat anderen tegen jou gezegd hadden dat je niet mocht verklaren dat jouw broer werkte voor de Afghaanse regering omdat hij dan volgens andere landen niet zou mogen vertrokken zijn uit het land (CGVS, p. 14). Deze vaststellingen doen dan ook vermoeden dat jouw broer niet actief was voor de NDS.

Verder ook de vaststelling dat jij niet wist bij DVZ waar jouw broer momenteel was mag ten stelligste verbazen (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 18). Zo blijkt immers uit jouw verklaringen dat je op heden contact hebt met jouw broer (CGVS, p. 4). Bijgevolg kan ervan uitgegaan worden dat je bij DVZ maar al te goed wist waar hij was toen je hiernaar gevraagd werd.

Voorts is het weinig aannemelijk dat jij jouw maternale oom, die in de Verenigde Staten (VS) woont, kon contacteren nadat je net jouw broer verloren was, bij de grensovergang tussen Iran en Turkije, en dat hij jou vertelde dat hij in contact stond met jouw familie en dat alles goed ging met hen (CGVS, p. 15). Het houdt weinig steek dat jouw oom in de VS contact kon nemen met jouw familieleden maar dat jij hen zelf niet kon contacteren vanuit Turkije (CGVS, p. 14-15). Deze door jou geschetste situatie is weinig realistisch. Deze en voorgaande vaststellingen zetten nogmaals in de verf dat het weinig geloofwaardig is dat jij samen met jouw broer vertrokken bent uit Afghanistan. Deze vaststelling is bijgevolg nefast voor de geloofwaardigheid van jouw relaas.

Verder ben jij er –zoals reeds aangehaald - niet in geslaagd om het CGVS te overtuigen van jouw broer zijn werkzaamheden voor de NDS. Los van het feit dat je tegenstrijdige verklaringen aflegde over het beroep van jouw broer (zie supra) zijn jouw verklaringen betreffende zijn werk vaag en ontoereikend. Het mag namelijk de nodige verbazing wekken dat jij stelt vertrokken te zijn omwille van jouw broer zijn werk voor de NDS maar als je ernaar gevraagd wordt er quasi niks over kan vertellen (CGVS, p. 6, 15). Je weet enkel te vertellen dat jouw broer werkte voor de NDS in Kaboel en dat hij ooit chauffeur was voor de assistent van de politiechef in 1395. Het is echter weinig aannemelijk dat een lid van de Afghaanse intelligentiedienst zou moeten werken als chauffeur bij de politie. Er kan immers verwacht worden dat de politie zijn eigen personeel had die ze konden inzetten om te gebruiken als chauffeur. Dat men een lid van de geheime dienst zou inzetten om een assistent van een politiechef rond te voeren is weinig logisch. Daarnaast zou jouw broer ook voor de NDS gewerkt hebben met een computer in Logar en administratieve taken uitgeoefend hebben (CGVS, p. 6, 15).

Dat je verder verklaart niks te weten omdat hij slechts elke twee à drie maanden naar Laghman kwam is een flauw excuus. Zelfs indien hij niet vaak thuiskwam kan verwacht worden dat je toch meer zou kunnen vertellen aangezien jouw vrees gelinkt is aan zijn profiel. Daarenboven mag het wel erg vreemd heten dat jij ook geen flauw benul hebt waar jouw broer sliep tijdens de uitoefening van zijn job (CGVS, p. 15). Dat je zo weinig weet en kan vertellen over het werk van jouw broer komt erg weinig doorleefd over, hetgeen nefast is voor de geloofwaardigheid van zijn profiel.

Bovendien leg je ook een zeer merkwaardige verklaring af over het werk van jouw broer gelet op de instantie waarvoor hij zagezegd werkte. Zo beweer jij dat iedereen op de hoogte was van jouw broer zijn werk voor de NDS. Zo kwam jouw broer naar huis met zijn militair uniform van de NDS aan (CGVS, p. 16). Dit antwoord valt weliswaar niet te rijmen met het gegeven dat jouw broer zagezegd werkte voor de Afghaanse intelligentiedienst, de NDS. De NDS was immers een geheime dienst in Afghanistan en één van de grootste vijanden van de taliban. Bijgevolg houdt het geen steek dat jouw broer destijds, gelet op de volatiele veiligheidssituatie in het land, geen enkele moeite deed om te verbergen dat hij actief was voor de NDS. Ook deze vaststelling trekt een streep door de geloofwaardigheid van het gegeven als zou jouw broer gewerkt hebben voor de NDS.

Ter staving van jouw broer zijn werk voor de NDS leg je verschillende documenten voor. Echter dient hierover eerst en vooral opgemerkt te worden dat documenten verklaringen enkel kunnen ondersteunen wanneer de verklaringen zelf geloofwaardig zijn, in casu quod non. Daarbij dient aangestipt te worden dat de door jou neergelegde documenten fotokopieën betreffen waarvan de bewijswaarde relatief is. Voorts dient ook opgemerkt te worden dat de kwaliteit van de door jou voorgelegde documenten zeer slecht is. Alsook is het opvallend dat er op één van de kaarten geschreven staat "Laghman pronicial Council". Vermoedelijk moet daar geschreven staan "Laghman Provincial Council" (Administratief dossier – Groene map, stuk 8). Dat jij trouwens stelt dat het een vergunningskaart is voor het wapen van jouw broer is merkwaardig (CGVS, p. 6). Zo blijkt immers dat jouw broer niet werkte in Laghman maar in Kaboel en Logar (CGVS, p. 6). Dat jouw broer dus een wapenvergunning had die uitgegeven was door de provincieraad van Laghman is weinig logisch.

Dat jij trouwens maar één foto kan voorleggen van jouw broer M.A. is merkwaardig (CGVS, p. 14). Aangezien hij volgens jouw verklaringen maar liefst sinds 2015 bij de NDS zat kan verwacht worden dat hij meerdere foto's zou hebben tijdens de uitoefening van zijn job. Nu legt u slechts één foto neer van jouw broer in uniform en daarover kan enkel gesteld worden dat deze niet erg lijkt op de persoon afgebeeld op de badge van NDS (Administratief dossier – Groene map, stuk 6 & 8). Wat er ook van zij, indien dit één en dezelfde persoon zou zijn, dan nog maak je niet aannemelijk dat jouw broer actief was voor de NDS. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw broer zijn profiel om te buigen.

Dat jij een vrees zou dienen te koesteren jegens de taliban omwille van het werk van jouw broer weet gelet op bovenstaande vaststellingen niet te overtuigen. Daarnaast ben je er evenmin in geslaagd om aannemelijk te maken dat je een vrees zou dienen te koesteren jegens de taliban omwille van het werk dat jouw vader deed voor de gemeente in Laghman. Hoewel an sich niet betwist wordt dat jouw vader werkte voor de gemeente dient echter opgemerkt te worden dat geen geloof gehecht kan worden aan de problemen die hij gekend zou hebben. Zo mag het immers ten stelligste verbazen dat jij verklaart dat de taliban geld vroegen aan jouw vader maar tegelijkertijd ook zeiden dat hij diende te stoppen met zijn werk. Nochtans blijkt dat jouw vader geld diende te halen van de winkeliers en dit vervolgens moest geven aan de taliban (CGVS, p. 12-13). Jouw vader kon dus enkel geld verkrijgen voor de taliban indien hij zijn job behield. Bijgevolg houdt het geen steek dat ze hem geld vroegen en tegelijkertijd eisten dat hij zou stoppen met zijn job.

Verder is het weinig aannemelijk dat jouw familie veel bedreigingen ontving en dit al sinds jouw vader begon met werken voor de overheid in 1390 (= 2011). Nochtans blijkt dat er eigenlijk maar één voorval gebeurd is voor de machtsvername en dat was in 1399 (=2020) toen jouw vader en jouw paternale neef aangevallen werden (CGVS, p. 12-13). Echter doen jouw verklaringen over dit voorval de wenkbrauwen fronsen. Zo is het enigszins merkwaardig dat jouw vader ongedeerd uit deze aanslag kwam. Zo blijkt immers dat de taliban negen jaar de tijd hadden om deze aanval voor te bereiden en toch sloegen de aanvallers er niet in om meer te bereiken dan het verwonden van jouw neef. Nochtans stel je dat de twee aanvallers op een motorfiets zaten toen jouw vader van zijn werk onderweg was naar huis. Het lijkt bijgevolg niet erg moeilijk om dergelijke aanval succesvol uit te voeren indien jouw vader werkelijk het doelwit was. Dat je trouwens niet weet of de

daders gevat waren, laat staan wie de daders waren is frappant en zet de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis verder op de helling (CGVS, p. 18).

Daarenboven blijkt uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI

Query **Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de

EUAA **Country** **Guidance** **Afghanistan** van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging. De meeste mannelijke medewerkers van de voormalige overheid hebben hun functie opnieuw opgenomen in de huidige administratie. Bepaalde groepen, zoals ex-leden van het ANSF, medewerkers van het juridische apparaat etc., kunnen in sterkere mate te maken krijgen met vervolging. Vervolging van andere ex-overheidsmedewerkers hangt onder meer af van de specifieke rol of functie die iemand bekleedde, de dienst waarvoor hij werkte, persoonlijke vijandschappen, de zichtbaarheid van de functie. Jijzelf stelt dat jouw vader werkte voor de gemeente en de contactpersoon was voor handelaars. Hij diende ervoor te zorgen hun belastingen betaald werden, hij gaf vergunningen af voor winkels en zorgde dat problemen van handelaars opgelost konden worden als die er waren (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Uit jouw verklaringen blijkt dat jouw vader dus niks deed die in strijd was met hetgeen de taliban beoogden. Jijzelf haalt aldus geen elementen aan die er op zouden wijzen dat jouw vader, louter omdat hij werkte voor de voormalige overheid, zou worden vervolgd.

Jij stelt evenwel dat jouw vader ondertussen gevlucht is naar Pakistan (CGVS, p. 11). Rekening houdend met de aanwezige informatie, die geen situatie schetst waarin personen met het profiel van jouw vader vervolgd worden, kan hieraan slechts weinig geloof worden gehecht. Ook jouw verklaringen overtuigen niet. Zo mag het immers vreemd heten dat je geen idee hebt waar jouw vader, met wie je soms nog contact hebt, op heden verblijft in Pakistan (CGVS, p. 11). Evenmin weten jouw verklaringen over waarom jouw vader naar Pakistan reisde te overtuigen. Zo mag het ten stelligste verbazen dat jouw vader besloot om naar Pakistan te reizen omdat hij al een vluchtelingenkaart had van dat land. Zo zou jouw vader naar Pakistan gevlucht zijn toen de taliban de eerste keer de macht namen in Afghanistan (CGVS, p. 17). Echter is het niet mogelijk dat deze kaart nog langer geldig was toen de taliban een tweede keer aan de macht kwamen, op dergelijke vluchtelingenkaarten staat immers een vervaldatum. Met deze bedenking werd je geconfronteerd maar je stelde daar geen info over te hebben (CGVS, p. 17). Verder is het opvallend dat wanneer je gevraagd werd om de vluchtelingenkaart van jouw vader over te maken aan het CGVS je stelt tijd nodig te hebben om dit te doen. Nochtans kan verwacht worden dat, als het document werkelijk bestaat, je vrij snel contact kan nemen met jouw vader zodoende vervolgens een foto ervan over te maken aan het CGVS. Dat je echter plots stelt dat jouw vader zijn simkaart niet meer werkt, nadat je net ervoor zei dat je hem soms contacteert, is weinig ernstig en wekt het vermoeden dat je geen klare wijn schenkt over jouw vader zijn huidige verblijfplaats (CGVS, p. 11). Deze en voorgaande vaststellingen zorgen ervoor dat het CGVS geen geloof kan hechten aan het gegeven als zou jouw vader naar Pakistan gevlucht zijn na de machtsovername en daar op heden verblijven.

Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de huidige situatie en verblijfplaats van jouw vader toon je de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens jouw verklaringen bevindt niet aan.

Wat jouw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Jij haalt geen dergelijke elementen aan. Het loutere feit dat jij een familielid bent van een ambtenaar, waarvan jij a priori niet aannemelijk maakt dat hij zelf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken.

Het is aldus aan jou om aan te tonen dat jij vervolging zou dienen te vrezen. Jij haalt echter geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aan ten aanzien van jou of jouw familie in de periode die volgde. Zo blijkt eigenlijk dat jij Afghanistan preventief hebt verlaten omdat de taliban ermee dreigden jou en jouw broer te ontvoeren (CGVS, p. 12-13). Zoals reeds aangegeven kan er echter geen geloof gehecht worden aan het profiel van jouw oudere broer (zie supra).

Daarenboven weten jouw verklaringen over wat gebeurd zou zijn na jouw vertrek uit Afghanistan evenmin te overtuigen. Zo stel je dat dat jouw moeder, broer en zus van Kaboel, na de aankondiging van de taliban hun

vergifenisbeleid, teruggekeerd zijn naar Laghman. Daar in Laghman zouden de taliban toen langsgesproken zijn bij jou thuis en jouw jongste broer meegenomen hebben (CGVS, p. 13). Na twee dagen werd jouw broer vrijgelaten omdat jouw paternale oom beloofd had aan de taliban dat jouw vader en broer zouden verschijnen voor hen (CGVS, p. 13). Dat jij de ontvoering niet vermeld hebt bij DVZ mag echter ten stelligste verbazen. Zo stel je wel dat jouw broer drie, vier of vijf maanden geleden meegenomen werd door de taliban maar dit valt echter niet te rijmen met gegeven dat jouw familie besloot terug te keren nadat ze vernomen hadden dat de taliban iedereen zou vergeven (CGVS, p. 17, 18). De taliban hadden immers kort na de machtsovername hun vergiffenisbeleid aangekondigd. Bijgevolg raakt het kant noch wal dat jouw familie dus pas vier of vijf maanden geleden teruggekeerd waren naar Laghman, net na jouw klein interview bij DVZ dat plaatsvond op 3 maart 2023 (CGVS, p. 17).

Voorts is het zeer onlogisch dat de taliban zo lang gewacht zouden hebben om jouw broer mee te nemen. De taliban hebben immers al de controle over gans Afghanistan sinds augustus 2021. Dat de taliban dus gewacht zouden hebben tot maart of april 2023, meer dan anderhalf jaar na hun machtsovername, om jouw broer te ontvoeren, zodoende jouw vader en broer onder druk te zetten, is weinig aannemelijk (CGVS, p. 13, 18). Er kan immers ook vanuit gegaan worden dat jouw familie evenmin veilig zou zijn in Kaboel aangezien de taliban daar ook de plak zwaaien. Indien het wel veilig is in Kaboel dan is het volstrekt onduidelijk waarom jij Afghanistan volledig diende te ontvluchten.

Dat de taliban jouw jongere broer trouwens zo makkelijk zouden laten gaan hebben weet ook niet te overtuigen. Het duurde immers meer dan anderhalf jaar vooraleer de taliban enige druk konden uitoefenen op jouw familie. Dat de taliban jouw broer dan lieten gaan na twee dagen omdat jouw paternale oom simpelweg zei dat jouw vader en broer zich zouden vertonen bij hen raakt kant noch wal (CGVS, p. 13, 18). Dat de taliban jouw broer zo makkelijk lieten gaan waardoor jouw familie weerom kon weggeraken van hen is weinig aannemelijk. Dat de taliban het daarna bovendien niet nodig vonden om opnieuw achter jouw broer aan te gaan zet het weinig geloofwaardige van deze verklaringen nogmaals in de verf.

Deze en voorgaande vaststellingen wekken veeleer het vermoeden dat de vermeende ontvoering van jouw broer een post-factum verzinsel is om alsnog een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Het is echter nauwelijks ernstig te nemen dat jij plotseling met nieuwe verklaringen komt aanzetten als zou jouw broer onlangs door de taliban meegenomen zijn, dergelijke verklaringen heb je voordien immers nooit vermeld waardoor ze in een bedrieglijk daglicht komen te staan.

Dat je een vrees zou moeten koesteren omwille van de man van jouw maternale tante, zogezegd een lid van de taliban, weet niet te overtuigen. Zo stel jij wel dat hij veel problemen voor jouw familie veroorzaakte maar tegelijkertijd blijkt dit niet uit jouw verklaringen (CGVS, p. 13). Zo werd je gevraagd welke problemen deze echtgenoot van jouw maternale tante dan precies creëerde maar meer zeggen dan dat hij wilde dat jij en jouw jongere broer naar de madrassa gingen kon je niet (CGVS, p. 16). Bovendien mag het vreemd heten dat deze echtgenoot zei dat jullie naar de madrassa moesten terwijl jullie eigenlijk altijd al naar de madrassa gingen sinds jullie kindertijd (CGVS, p. 9). Dat je trouwens geen idee hebt waar de echtgenoot van jouw tante woonde mag vreemd heten aangezien je een vrees inroept jegens hem en zogezegd naar hem toegestuurd moest worden (CGVS, p. 17). Aangezien de taliban ondertussen de macht hebben over Afghanistan kan niet aangenomen worden dat hij op heden nog steeds zou willen dat jij en jouw jongere broer zouden werken voor de taliban (CGVS, p. 17). De taliban hebben duidelijk voldoende steun op dit moment waardoor het niet aannemelijk is dat ze momenteel zouden overgaan tot gedwongen rekrutering.

In lijn met het voorgaande mag het trouwens ten stelligste verbazen dat je verklaarde dat jouw familieleden, inclusief jouw vader en broer, het op heden goed stellen (CGVS, p. 12). Dit valt immers niet te rijmen met de door jou geschetste situatie. Ook deze vaststelling zet de geloofwaardigheid van jouw relaas verder op de helling. Er kan immers niet aangenomen worden dat jij op heden problemen zou kennen in Afghanistan terwijl al jouw familieleden het op heden goed stellen.

Tot slot dient nog stilgestaan te worden bij de vrees die jij inroept omwille van het gegeven dat je naar Europa gekomen bent. Zo stel je dat de taliban jou zullen vermoorden omwille van jouw verblijf hier (CGVS, p. 19). Echter kan uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf)

niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat jij voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel heb dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zullen viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng jezelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat jij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Jij dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat jij tot vijftienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat jij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Je spreekt Pashtu en Dari, de twee grootste landstalen van Afghanistan. Bovendien stel je van kinds af aan altijd naar de madrassa en naar school geweest te zijn in Afghanistan (CGVS, p. 9). Voorts blijkt dat jij op heden nog steeds contact hebt met jouw familie in Afghanistan (CGVS, p. 12). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat jij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat jij jou deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Jij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De vaststelling dat jij over jouw rechtstreekse vluchtaanleiding incoherente, tegenstrijdige en weinig plausibele verklaringen aflegde, de aantasting van jouw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de afwezigheid van betrouwbare documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe enig geloof te hechten aan jouw asielrelaas.

De overige documenten die jij hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. De identiteitsdocumenten betreffen allemaal kopieën en hebben bijgevolg weinig bewijswaarde. De taskara's van jouw familieleden, de paspoorten van jouw vader en broer, de familiefoto en de foto's van jouw vader staan overigens ook volledig los van de door jou beweerde vrees. De documenten met betrekking tot het werk van jouw vader kunnen evenmin iets aan de door het CGVS bekomen conclusie wijzigen. Zo wordt er an sich niet betwist dat jouw vader een ambtenaar was. Zoals reeds besproken volstaat dit an sich niet om aannemelijk te maken dat jouw vader hierom problemen zou kennen met de taliban taliban, laat staan dat jij omwille van jouw vader zijn job een vrees zou moeten koesteren jegens de taliban. De medische documenten van jouw neef tonen aan dat hij destijds verwond geraakt is door een schietincident. Welke precieze omstandigheden precies aan de basis liggen kan echter niet afgeleid worden op basis van de door jou neergelegde documenten. Deze documenten tonen op geen enkele wijze aan dat jouw vader betrokken was bij dit incident waardoor deze documenten evenmin een ander licht kunnen werpen op de reeds bekomen conclusie (CGVS, p. 5). Dat je een oom hebt die ondertussen de nationaliteit heeft van de Verenigde Staten toont niet aan dat jij niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan. Zo verklaar je dat jouw oom vijf jaar geleden naar de VS ging omdat hij werkte bij de Amerikanen. Jij staat echter volledig los van deze oom zijn werkzaamheden destijds waardoor niet aangenomen kan worden dat je hierom een nood aan internationale bescherming zou hebben. Integendeel, zo is het enigszins frappant dat je moeder een broer heeft die werkte voor de Amerikanen en tevens een schoonbroer heeft die bij de taliban zit (CGVS, p. 7, 13). De documenten met betrekking tot het profiel van jouw broer werden reeds supra besproken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de

zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende

noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers. ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Jij bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat jij na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een

reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:**

"a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsvername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsvername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte

impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Jij toonde evenmin aan dat jij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij jij niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 57/1, §§ 3 en 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Internationaal Verdrag betreffende de Rechten van het Kind (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van het Verdrag tegen Foltering en Andere Wrede, Onmenselijke of Onterende Behandeling (hierna: het VN-Antifolterverdrag), van de artikelen 6 en 7 van het Internationaal Verdrag inzake

burgerrechten en politieke rechten (hierna: het BUPO-Verdrag) en van het zorgvuldigheidsbeginsel “meer bepaald de vereiste om alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen, het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen en de beslissing op een nauwkeurige wijze voor te bereiden en op pertinente informatie te doen berusten”.

In een eerste middelonderdeel gaat verzoeker in op het “voortdurend gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie over de huidige situatie”. Hij gaat hierbij uitgebreid in op de UNHCR *Guidance note* van februari 2023, waarin wordt vastgehouden aan de grote lijnen van de eerdere *Guidance note*, met betrekking tot de gebrekkige documentering en onderrapportering. Hij benadrukt de oproep van het UNHCR tot terughoudendheid. De verwijzing van de commissaris-generaal naar de EUAA *update* van januari 2023 is niet voldoende, gezien de situatie nog steeds niet voldoende duidelijk is, zo stelt verzoeker. Hij bespreekt verder nog een nota van NANSEN inzake het gebruik van de richtlijnen van het UNHCR en de EUAA.

In een tweede middelonderdeel gaat verzoeker in op de beoordeling van zijn vluchtrelaas door de verwerende partij. Dienaangaande doet hij het volgende gelden:

“Verwerende partij stelt dat verzoeker er op basis van zijn voorgelegde stukken en afgelegde verklaringen niet in geslaagd is om een persoonlijke vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. In de bestreden beslissing trekt verwerende partij de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen in twijfel en gaat bijgevolg niet over tot een afdoende beoordeling ten gronde van zijn ingeroepen vervolgingsvrees.

Verzoeker meent dat de beslissing niet berust op een correcte toepassing van de wettelijke bepalingen en verzet er zich ertegen om meerdere redenen die hij hier verder wenst uiteen te zetten:

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen wat betreft de vervolgingsvrees waarvoor hij zijn land van herkomst ontvlucht is. Verwerende partij heeft haar beoordelingsbevoegdheid aangaande verzoekers verklaringen op een al te subjectieve wijze uitgeoefend en de elementen waarover onduidelijkheid bestond eenzijdig een negatieve interpretatie gegeven. Tezelfdertijd miskent ze dat verzoeker wel degelijk aan zijn bewijslast voldaan heeft en heeft ze nagelaten de objectieve elementen die in het administratieve dossier aanwezig waren voldoende gewicht te geven waardoor ze haar deel van de gedeelde bewijslast niet op afdoende wijze heeft ingelost. Daarmee heeft ze ook haar discretionaire appreciatiemarge overschreden en haar onderzoeks- en motiveringsplicht geschonden.

Meer specifiek vindt verwerende partij verzoekers asielrelaas niet aannemelijk en meent daardoor dat hij geen gegronde vervolgingsvrees heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt, omdat hij niet aan bepaalde verwachtingen van verwerende partij inzake kennis over de werkzaamheden en huidige verblijf van zijn broer en vader kan voldoen en verwerende partij het niet aannemelijk vindt dat zijn familie reeds bedreigingen en vervolging door de taliban onderging. Verwerende partij kent bovendien de stukken die verzoeker voorlegt niet de nodige bewijskracht toe.

Verzoeker verzet zich tegen deze motivering om verschillende redenen. Vooreerst wijst verzoeker op grondige tekortkomingen in het geloofwaardigheidsonderzoek en de invulling van de gedeelde bewijslast van verwerende partij, waardoor de bestreden beslissing niet afdoende onderbouwd is om de doorslaggevende conclusie te kunnen motiveren dat zijn aangehaalde vervolgingsvrees niet gegrond zou zijn. Hij benadrukt dat zijn verklaringen over bepaalde doorslaggevende aspecten van zijn vluchtrelaas helemaal geen ongelooftwaardigheden bevatten en verwerende partij bepaalde objectieve elementen uit het administratieve dossier onvoldoende gewicht toekende bij de beoordeling. Meer in detail wenst verzoeker daarover het volgende te stellen:

Eerst en vooral, zijn een aantal elementen uit het relaas van verzoeker onbetwist en kunnen ze tegelijkertijd volstaan om de beoordeling van de gegrondheid van de vrees erop te baseren. Door een dergelijke beoordeling o.b.v. onbetwiste elementen in de bestreden beslissing niet te maken, handelt verwerende partij in strijd met het principe van de beoordelingsplicht cf. artikel 48/6 §1 Vreemdelingenwet, zoals die ook door uw Raad begrepen wordt:

(...)

In casu zijn dergelijke onbetwiste elementen aanwezig. Verwerende partij erkent immers nadrukkelijk dat verzoeker minderjarig was zowel op het moment van de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot zijn vertrek en zijn effectieve vertrek, als tijdens zijn vlucht naar België en op het moment van de afgelegde verklaringen in het kader van de asielprocedure en van de bestreden beslissing zelf, maar heeft vervolgens niet afdoende rekening gehouden met de impact van deze minderjarigheid op zowel zijn ervaringen zelf als de herinnering en de reproductie ervan. Verzoeker was slechts 15 jaar toen hij Afghanistan verliet en is inmiddels nog steeds maar 17 jaar.

Verwerende partij beweert dan wel rekening te hebben gehouden met verzoekers “jeugdige leeftijd en maturiteit”, maar verzaakt er vervolgens aan om aan deze onbetwistbare elementen het vereiste gewicht te verlenen bij de beoordeling van zijn geloofwaardigheid, of minstens aan te geven hoe en in welke mate daar dan wel rekening mee gehouden zou zijn. Verwerende partij schendt ook daarmee de op haar rustende gedeelde bewijslast, onderzoeks- en motiveringsplicht. Artikel 48/6 §5 van de Vreemdelingenwet bepaalt

immers: "De met het onderzoek belaste instanties [...] houden rekening met de volgende elementen: [...] c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, [...] teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen". Het volstaat m.a.w. niet om de kwetsbaarheid vast te stellen en gepaste bijzondere procedurele maatregelen toe te passen; de kwetsbaarheid moet ook meegenomen worden in de beoordeling van het beschermingsverzoek, zowel op het vlak van geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen en voorgelegde stukken, als op het vlak van de gegrondheid van de vervolgingsvrees of het schaderisico.

Verzoekers jonge leeftijd, in combinatie met de impact van het alleen en onbegeleid afleggen van een onzeker en gevaarlijk maandenlange traject van Afghanistan naar België, dat gecontroleerd wordt door criminele groeperingen en gewapende grensbewakings- en ander overheidsinstanties, en van de grote omwentelingen in Afghanistan die zich net voor zijn vertrek afspeelden en waaronder zijn familie 8 momenteel leeft, kunnen een afdoende verklaring bieden voor o.m. eventuele onduidelijkheden, tegenstrijdigheden en andere 'onaannemelijkheden' in zijn verklaringen.

Daarnaast betwist verwerende partij evenmin dat verzoekers oom in de Verenigde Staten woont waar hij internationale bescherming geniet omdat hij voor de Amerikanen werkte tijdens de bezetting van het land in de oorlog tegen de taliban.

Vervolgens is het ook opvallend dat verwerende partij hoofdzakelijk een ontbreken van kennis of van overtuigingskracht in verzoekers verklaringen meent te identificeren, maar geen onoverkomelijke tegenstrijdigheden, inconsistenties of incoherenties.

Verwerende partij werpt verzoeker tegen dat hij zijn oorspronkelijke verklaring aangaande zijn broers werkzaamheden later wijzigde. Zoals uit bestreden beslissing blijkt, gaf verzoeker dit ook toe tijdens het gehoor voor verwerende partij; hij excuseert zich ervoor en legt uit dat hij dat op advies van anderen gedaan had. Bovendien betreft het hier verzoekers eerste summier verklaringen m.b.t. zijn vrees zijn afgelegd in het kader van zijn identificatie als niet-begeleide minderjarige (zgn. 'fiche NBMV'). Die voorafgaande procedure had enkel tot doel verzoekers leeftijd te verifiëren en het feit of hij al dan niet begeleid is; de Vreemdelingenwet van 1980 voorziet voor de dienst en de ambtenaar die het NBMVstatuut vaststelt niet in een wettelijke rol in het onderzoek naar de vervolgingsvrees of het schaderisico of naar de geloofwaardigheid van verklaringen daaromtrent. Diens wettelijke opdracht beperkt zich tot vaststelling van de minderjarigheid en het niet-begeleid-zijn en diens notities zijn dan ook van geen enkel wettelijke waarde binnen de asielprocedure en kunnen verzoeker binnen dat kader niet tegengeworpen worden.

Inzake dergelijke wijzigingen van initiële verklaringen bepaalde het Hof van Justitie in het recente arrest X t. International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, dat die niet tot gevolgtrekkingen m.b.t. de algemene geloofwaardigheid van verzoeker kunnen leiden:

(...)

Door verzoeker hierop alsnog af te rekenen in de bestreden beslissing en zijn geloofwaardigheid ermee te ondergraven, schendt verwerende partij de op haar rustende samenwerkings- en onderzoeksplicht.

Vervolgens wenst verzoeker te onderstrepen dat het de bestreden beslissing totaal ontbreekt aan enige onderbouwing voor de herhaalde opwerping van verwerende partij dat bepaalde verklaringen van verzoeker ongeloofwaardig of niet aannemelijk zijn omdat het hem aan een zekere kennis ontbreekt die verwerende partij van hem meent te mogen "verwachten" – meer bepaald inzake de omstandigheden waarin zijn broer zijn werk voor de NDS uitvoerde, zoals waar hij precies sliep, de eerder ondergane bedreigingen door zijn familie, het precieze statuut van zijn vader in Pakistan, of de problemen die zijn maternale oom veroorzaakte en diens precieze verblijfplaats. Rekening houdend met bewezen persoonlijke en individuele elementen zoals verzoekers leeftijd, de langdurige en ruimtelijke scheiding 6 van zijn familie en de culturele context, betreft het hier evenwel een totaal ongefundeerde verwachting in hoofde van verwerende partij. Met dergelijke 'blote' post factum verwachtingen geeft verwerende partij onvoldoende overweging, niet enkel aan verzoekers erg jonge leeftijd op zich, maar ook aan andere mogelijke logische verklaringen voor een gebrekkige kennis, zoals de afwegingen die ouders en volwassen familieleden maken bij de beslissing om deze of gene informatie al dan niet achter te houden voor jonge minderjarige familieleden, zoals verzoeker. Verwerende partij toont ook niet aan waarop ze zich baseert om zondermeer aan te nemen dat de omstandigheden tijdens verzoekers sporadische contacten met zijn familie zich vanzelfsprekend zouden lenen om vooruit te lopen op mogelijke hiaten in de kennis aangaande een specifieke element uit het asielrelaas waaraan uitzonderlijk belang gehecht zou kunnen worden.

Wat verder nog de argumenten van verwerende partij aangaande de verklaringen van verzoeker over de strategische overwegingen en motieven van derde personen betreft – zoals de taliban inzake de ontvoering en vrijlating van zijn jongere broer, of de politie inzake hun personeelsbeleid wat chauffeurs betreft, of nog de discretie die zijn broer aan de dag legde en het aantal foto's die hij bezat aangaande zijn tewerkstelling bij de NDS, of de actuele verblijfplaatsen van zijn familie –, meent verzoeker dat die niet doorslaggevend kunnen zijn bij de beoordeling van zijn geloofwaardigheid. Het betreft namelijk de inschatting van de veronderstelde intentie, gedrag en kennis van derde personen. Dergelijke mentale processen bij derde personen die afwezig zijn, zijn niet enkel per definitie ontoegankelijk; ze zijn ook irrelevant voor de beoordeling van verzoekers geloofwaardigheid. Bovendien is geen overweging gegeven aan het feit dat het niet abnormaal is dat een jongeling enkel veronderstellingen kan maken over de beweegredenen van de volwassenen en in de

Afghaanse context niet noodzakelijk overal bij betrokken wordt. Verzoeker was op het moment van de gebeurtenissen waarover zijn inschatting gevraagd wordt immers hoogstens 15 jaar oud.

Het specifieke element dat verwerende partij inroept om de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen m.b.t. het verblijf van zijn vader in Pakistan onderuit te halen – namelijk dat hij geen kopie van diens vluchtelingenkaart zou hebben kunnen bemachtigen –, kan verzoeker bovendien weerleggen op basis van een nieuw stuk dat hij kon bekomen, namelijk een kopie van zijn vaders ‘proof of registration’ voor Afghaanse burgers in Pakistan, die hij in bijlage toevoegt (stuk 3). Zoals verwerende partij in de bestreden beslissing suggereert is dit een stuk waarmee verzoeker vermag zijn geloofwaardigheid te herstellen.

Meer in het algemeen, voldoen dergelijke opwerpingen van verwerende partij in de bestreden beslissing niet aan de minimumvereisten van een afdoende materiele motivering voor administratieve beslissingen en kunnen dan ook niet doorslaggevend zijn bij beoordeling van het aannemelijke karakter van verzoekers asielrelaas. Het getuigt louter van een subjectief verwachtingspatroon in hoofde van verwerende partij, zonder enig wetenschappelijke basis of zelfs minimale verduidelijking van waarom die verwachting gerechtvaardigd is voor de beoordeling van de geloofwaardigheid. Bovendien geeft verwerende partij louter subjectieve kwalificaties aan verzoekers verklaringen om tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas te besluiten: ze stelt dat bepaalde van verzoekers verklaringen “verbazend” zijn of “weinig realistisch”, “frappant”, “vreemd”, “enigszins merkwaardig” of “een flauw excuus” en verwerende partij “de wenkbrauwen doet fronsen”. Verwerende partij geeft echter geen enkele objectieve motivering, die afdoende rekening houdt met zijn specifieke profiel, waarom dit het geval zou zijn. Daarmee voegt verwerende partij op onwettige wijze voorwaarden toe aan wat m.b.t. de vaststelling van de algehele geloofwaardigheid en de bewijslast die op verzoeker rust is vastgelegd in artikel 48/6 §§1 en 4 van de Vreemdelingenwet en in de richtlijnen daaromtrent van UNHCR. Verzoekers verklaringen over de kern van zijn relaas – zijn vrees voor de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn broer, vader en oom – zijn niet tegenstrijdig of op aantoonbare wijze inconsistent, noch is zijn algemene ongeloofwaardig op onderbouwde wijze onderuit gehaald. Het is dan ook niet onredelijk hieruit te concluderen dat verzoeker niet bewust liegt, maar enkel over een beperkt gedetailleerde kennis van de gebeurtenissen en de context beschikt.

Verder volstaat ook de erg algemene overweging in de bestreden beslissing dat er corruptie is in Afghanistan en documenten gemakkelijk te vervalsen zijn, niet om de specifieke voorgelegde stukken zonder meer van hun bewijskracht te ontdoen. Verwerende partij schiet ook hiermee ernstig tekort in haar onderzoeksplicht en gedeelde bewijslast. Op verwerende partij rust namelijk een onderzoeksplicht en een gedeelde bewijslast inzake ‘de vaststelling van feiten en omstandigheden’ (cf. HvJ, C-277/11, arrest MM, 22 november 2012, §66; RvV, arrest nr. 282719, 5 januari 2023, p. 18). Aangezien verwerende partij (financiële) middelen en (wetenschappelijke onderzoeks)mogelijkheden ter beschikking staan om dergelijke hypothese te toetsen en in concreto na te gaan of de voorgelegde documenten en foto’s al dan niet vervalst of in scène gezet zijn. Ook op dat punt schendt verwerende partij haar bewijslast, onderzoeks- en motiveringsplicht.

Tot slot heeft de bestreden beslissing nagelaten een wetsconform en beschermingsgericht geloofwaardigheidsonderzoek uit te voeren op maat van niet-begeleide minderjarigen. Bij kinderen dient namelijk een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel toegepast te worden, zoals UNHCR verduidelijkt in zijn Richtlijnen betreffende de beoordeling van de vluchtelingenstatus bij kinderen:

(...)

De opsomming van al deze algemene en concrete elementen die doorslaggevend zijn voor een correcte geloofwaardigheidsevaluatie illustreert de erg speculatieve manier waarop de verwerende partij de vraag-en-antwoorddynamiek van het onderhoud benadert en de eenzijdig enge en negatieve interpretatie die ze daarbij geeft aan wat oorzaken van blijvende onduidelijkheden zouden kunnen zijn. Verwerende partij maakt een exegetische analyse van vragen en antwoorden die louter gebaseerd is op de letterlijke inhoud van de getranscribeerde formele taal. Geen enkel aandacht of gewicht wordt daarbij gehecht aan bepaalde aspecten zoals vertaling, aanwezigheid van een tolk, minderjarigheid, het verloop van de tijd, talloze culturele aspecten (schaamte, gezagrelaties, eergevoelens, enz.), etc. die één voor één en cumulatief een doorslaggevende impact kunnen hebben op het geheugen zowel als de weergave van beleefde feiten en daarbij mogelijks ontstane misverstanden zouden kunnen verklaren. De analyse die verwerende partij maakt van verzoekers verklaringen houdt hier geen rekening mee en staat haaks op een beschermingsgerichte interpretatie die de wettelijke toepassing van de vluchtelingendefinitie vereist en op de daaruit voortvloeiende invulling van de bewijslast en motiveringsplicht die daardoor op asielinstanties rust.

de verklaringen van verzoeker onvoldoende rekening gehouden met zijn jeugdige leeftijd en gebrek aan maturiteit op het moment van de gebeurtenissen, zijn vertrek en het onderhoud bij verwerende partij. Daardoor werd niet op afdoende wijze aan de bijzondere procedurele noden in het hoger belang van het kind voldaan. Uw Raad verduidelijkt reeds dat het hoger belang van het kind als onderzoeksplicht dient te worden opgevat, die in het specifieke geval van niet-begeleide minderjarigen uit Afghanistan inhoudt dat de beoordeling van hun verzoek “met grote voorzichtigheid moet gebeuren, gelet op de inherente kwetsbaarheid van deze groep en op de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan” (cf. RvV, arrest nr. 282.917 van 5 januari 2023, p. 19). Rekening houdend met de hierboven uiteengezette elementen, dient bijgevolg vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing het hoger belang van het kind zowel als de onderzoeksplicht schendt.

Alles bij elkaar wegen de besproken argumenten waarmee verwerende partij verzoekers geloofwaardigheid onderuit probeert te halen uitermate licht en slaagt ze er niet in er de algemene geloofwaardigheid van

verzoeker mee onderuit te halen. Verwerende partij had hem dan ook minstens het voordeel van de twijfel toe moeten staan, om vervolgens zijn aangehaalde vervolgingsvrees ten gronde te evalueren. Aangezien het hier de feitelijke beweringen van verzoeker betreft, moet toepassing gemaakt worden van de UNHCR richtlijnen inzake bewijslast:

(...)

Dit alles in overweging nemend, meent verzoeker dan ook dat verwerende partij ernstig tekortgeschoten is in haar onderzoeks- en motiveringsplicht en de lat onredelijk hoog heeft gelegd met betrekking tot de bewijslast. Verwerende partij heeft het onderzoek niet conform artikel 48/6 §5 Vreemdelingenwet gevoerd.”

In een derde onderdeel gaat verzoeker in op “het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) vorm van verwestering”. Vooreerst verschaft hij een theoretische uiteenzetting omtrent het begrip verwestering. Hij bespreekt rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en stelt een aantal relevante criteria voorop, met name de leeftijd bij vertrek, een langdurig verblijf in België of buiten Afghanistan, de omstandigheden van de vormende jaren en elementen die wijzen op integratie en deelname aan de Belgische maatschappij. Volgens verzoeker schendt de verwerende partij haar onderzoeksplicht. Verder duidt hij op een aantal risicobepalende objectieve elementen in zijn hoofdte. Zo is hij op vijftienjarige leeftijd vertrokken uit Afghanistan, verblijft hij sindsdien al bijna twee jaar onafgebroken in België en is hij nog steeds minderjarig. Zijn lang verblijf buiten Afghanistan en in België betekent volgens hem dat hij geen enkele recente ervaring heeft met de huidige, door de taliban opgelegde regels. Verder, aldus verzoeker, impliceert de erg jonge leeftijd waarop hij is toegekomen en zijn lang verblijf een noodzakelijke aanpassing en deelname aan en integratie in de Belgische samenleving en het sociaal leven, tijdens een vormgevende periode in zijn leven. Hij werpt aangaande zijn sociale en culturele aanpassing op dat hij sinds zijn aankomst in België ononderbroken naar school gaat en dat het gevoegde schoolattest getuigt van zijn wil tot integratie en deelname aan aspecten van de westerse cultuur die diametraal ingaan tegen de heersende strikte moraal in zijn land van herkomst. Door zijn actieve deelname aan de Belgische samenleving is hij noodzakelijkerwijze met westerse waarden en opvattingen geconfronteerd. Tot slot wijst hij op zijn afkomst uit een conservatieve, rurale omgeving in de provincie Laghman. In volgende subonderdelen benadrukt verzoeker verder het gebrek aan actuele, accurate en gedetailleerde informatie over de risico's als gevolg van een verblijf in en een terugkeer uit Europa, waarbij hij andermaal ingaat op een nota van NANSEN 3-22 en de beschikbare landeninformatie. Verzoeker verwijst naar e-mailcorrespondentie met T. Ruttig, dewelke hij tevens voegt als stuk 6 bij zijn verzoekschrift. Verzoeker bespreekt verder diverse landeninformatie aangaande het risico bij terugkeer na een verblijf in het Westen. Hij verschaft een historische context, die wijst op een gegronde vervolgingsvrees, minstens een duidelijke indicatie geeft van het voorafgaandelijke bestaan van zeer concrete, specifieke risico's in geval van terugkeer uit Europa. Hij gaat hierbij in op de situatie voorafgaand aan de machtsovername door de taliban. Verzoeker bespreekt verder de risico's op sociale uitsluiting, discriminatie en stigmatisering en bespreekt landeninformatie, waaruit hij een actueel risico op vervolging afleidt, omwille van het verblijf in Europa. Hij wijst voorts op het uiterst strikt en religieus-conservatief discours van de taliban en gaat in op de invoering en handhaving van openbare executies en lijfstraffen.

Verzoeker bespreekt in een vierde middelonderdeel de sociaaleconomische en humanitaire situatie in zijn land van herkomst. Hij stelt dat de taliban hiervoor wel degelijk de verantwoordelijke actoren zijn. Verzoeker gaat in op rechtspraak van het EHRM, in het bijzonder het arrest *M'Bodj*. Hij benadrukt het verschil van de voorliggende situatie met deze die aanleiding gaf tot voormeld arrest. Hij gaat verder in op de redenen waarom de taliban als verantwoordelijke actor kunnen worden beschouwd en legt een link met het arrest *Sufi en Elmi*. Hij stelt tevens dat de commissaris-generaal zich niet kan baseren op rapporten van de EUAA, aangezien de EUAA geen bindende interpretaties mag opleggen.

Tot slot wijst verzoeker, wat de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan betreft, in een vijfde middelonderdeel opnieuw op het gebrek aan concrete en betrouwbare, actuele en nauwkeurige informatie en duidt hij op zijn profiel en dat van zijn familie en het objectieve gegeven dat hij meer dan twee jaar afwezig is uit Afghanistan, wat volgens hem onvoldoende in overweging is genomen.

2.1.2. Verzoeker vraagt de Raad in hoofddorde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal).

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- kopie van registratiebewijs verzoekers vader als Afghaanse vluchteling in Pakistan (stuk 3);

- UNHCR, *Statement on Membership of Particular Social Group and the Best Interests of the Child in Asylum Procedures, issued in the context of the preliminary ruling reference to the Court of Justice of the European Union in the case of K., L. v. Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (C-646/21)*, 21 juni 2023 (stuk 4);
- schoolattest (stuk 5);
- mailcorrespondentie met T. Ruttig van 22 december 2022 (stuk 6).

2.2.2. Op 25 maart 2024 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments*”, 4 november 2022;
- EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023;
- EUAA, “*Afghanistan Security Situation*”, augustus 2022;
- EASO, “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022;
- EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023;
- EUAA, “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*”, augustus 2022;
- EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*”, augustus 2020;
- EUAA, “*Afghanistan: Targeting of individuals*”, augustus 2022;
- UNAMA, “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*”, juni 2023.
- COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*”, 14 december 2023.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer met daarbij gevoegd steunbrieven (stukken 1, 4-7), schoolattesten (stukken 2-3) en foto's (stuk 8) en waarin wordt verwezen naar volgende stukken:

- vernietigingsarrest nr. 297 075 van de Raad van 14 november 2023 in het kader waarvan verzoeker meent dat dezelfde redenering op hem moet worden toegepast;
- CEDOCA “*COI Focus Afghanistan, migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van 14 december 2023, dat volgens verzoeker geen melding maakt van de veiligheidssituatie in Afghanistan en EUAA, “*Afghanistan COI Focus*” van december 2023 en UNAMA “*Impact of improvised explosive devices on civilians in Afghanistan*” van juni 2023 die maar een korte beschrijving geven van de veiligheidssituatie en aangeven dat de veiligheidsincidenten door de Zuidoost-Aziatische afdeling van ISIS en andere onbepaalde anti-regeringselementen die burgers op een willekeurige manier treffen, zijn toegenomen;
- Khaama “*Swedish Committee halts activities in Afghanistan amid rising pressure*” van 17 maart 2024 dat bericht over de stijgende spanningen na het verbranden van een Koran in Stockholm;
- Ariana News “*UN Security council extends Afghanistan mission mandate for one year*” van 16 maart 2024 en UNAMA “*Report on Afghanistan*” van maart 2024 aangaande het mandaat van UNAMA en de verslechtering van de situatie in Afghanistan;
- UNHCR “*UNHCR and IOM urge Pakistan to maintain protection space for Afghans in need of safety*” van 7 oktober 2023 dat bericht over de gedwongen terugkeer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1,

van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. De uiteenzetting van een “*middel*” vereist dat de geschonden geachte rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid, alsook de wijze waarop die regel of dat beginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen concreet geschonden zijn. Verzoeker toont niet concreet aan dat en op welke wijze artikel 57/1, §§ 3 en 4, van de Vreemdelingenwet *in casu* en door de verwerende partij zou zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending door verzoeker niet op dienstige wijze aangevoerd.

Verzoeker beroept zich te dezen evenmin op dienstige wijze op de schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag.

Hoewel het hoger belang van het kind krachtens de voormelde bepalingen een doorslaggevende overweging vormt die de commissaris-generaal moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, kan een loutere verwijzing naar dit hoger belang namelijk niet volstaan om in hoofde van verzoeker het bestaan van een nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en/of 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Het gegeven dat de belangen van het kind bij elke handeling die het kind aangaat de eerste overweging vormen, kan geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin de artikelen van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève in duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het voorgaande neemt uiteraard niet weg dat met verzoekers leeftijd en met de eventuele aan deze leeftijd verbonden risico's in hoofde van verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst in hetgeen volgt en bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming terdege rekening wordt gehouden.

2.3.5. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van het VN-Antifolterverdrag en van de artikelen 6 en 7 van het BUPO-Verdrag, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.6. De formele motiveringsplicht, onder meer voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen

2.3.7. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat er op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier in hoofde van verzoeker als niet-begeleide minderjarige bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Aan verzoeker werd een voogd toegewezen die hem tot zijn meerderjarigheid bijstond gedurende zijn procedure om internationale bescherming. Het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd afgenomen door

een gespecialiseerde *protection officer*, die binnen de diensten van het commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens het onderhoud voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit het persoonlijk onderhoud, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal was verzoeker zeventien jaar en dus geen infans, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In de notities kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou en verzoekers voogd en advocaat waren aanwezig.

Uit het voorgaande blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn jeugdige leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst.

2.3.8. Landeninformatie

Verzoeker klaagt een gebrek aan gedetailleerde, betrouwbare en objectieve informatie over de situatie in Afghanistan aan, zowel in zijn verzoekschrift als in zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota. In dit verband verwijst hij naar de rapporten waarop de bestreden beslissing is gebaseerd en verwijst hij ook naar EUAA “*Afghanistan COI Focus*” van december 2023, UNAMA “*Impact of improvised explosive devices on civilians in Afghanistan*” van juni 2023 en CEDOCA “*COI Focus Afghanistan, migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023. Dit laatste rapport zou volgens verzoeker geen melding maken van de veiligheidssituatie in Afghanistan en EUAA “*Afghanistan COI Focus*” van december 2023 en UNAMA “*Impact of improvised explosive devices on civilians in Afghanistan*” van juni 2023 zouden maar een korte beschrijving geven van de veiligheidssituatie en aangeven dat de veiligheidsincidenten door de Zuidoost-Aziatische afdeling van ISIS en andere onbepaalde anti-regeringselementen die burgers op een willekeurige manier treffen, zijn toegenomen.

De Raad wijst er vooreerst op dat de verwerende partij bij aanvullende nota van 25 maart 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd en aangevuld heeft. Voorts is de Raad er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren.

Dat uit een interview van NANSSEN zou blijken dat meer gewicht moet worden toegekend aan de richtlijnen van het UNHCR dan aan deze van EUAA nu deze laatste op beperkte en inmiddels verouderde informatie gebaseerd zijn, zoals verzoeker aanvoert in voorliggend verzoekschrift, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, zoals hierna zal blijken. Het volstaat niet dat verzoeker de pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van het UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, lid 3, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: “*Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse*”

en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van het UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU, over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen, zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Er dient *in casu* te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als de verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten en informatie aanleveren, die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift en de aanvullende nota d.d. 27 maart 2024 tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.9.1. Verzoeker geeft aan te vrezen bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, te worden gedood door de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn vader en broer en omdat hij aan hen ontsnapt was, alsook omdat hij naar Europa is gevlucht. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

Blijkens de bestreden beslissing kan geen geloof gehecht worden aan verzoekers ten berde gebrachte asielmotieven en voorgewende vrees. Zijn asielrelaas wordt immers gekenmerkt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden en door enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties.

Zo wordt (i) vooreerst, omwille van meerdere redenen, opgemerkt dat verzoeker de familiale band tussen hem, zijn vader en broer niet *in concreto* aantoont. Zo zijn (a) de kopieën van identiteitsdocumenten niet in staat om deze familiale band te staven, kunnen de documenten omtrent de job van zijn broer even goed van iemand anders afkomstig zijn en blijven ook zijn verklaringen hieromtrent eerder van algemene aard. Bovendien is het (b) weinig ernstig en houdt het geen steek dat verzoeker bij aankomst verklaarde dat zijn broer journalist was en vervolgens aangaf dat hij voor de NDS gewerkt had. Verder (c) verbaast het dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet wist waar zijn broer was, daar hij later aangaf met hem in contact te staan. Voorts (d) is het weinig aannemelijk dat hij samen met zijn broer vertrokken is uit Afghanistan.

Daarnaast (ii) slaagt verzoeker er niet in te overtuigen van de werkzaamheden van zijn oudere broer voor de NDS. Zo (a) verklaarde hij initieel dat deze journalist was en zijn (b) de verklaringen over diens werk vaag en ontoereikend. Bovendien (c) houdt het geen steek dat zijn broer destijds, gelet op de volatiele veiligheidssituatie, geen enkele moeite deed om te verbergen dat hij actief was voor de NDS, een geheime dienst en één van de grootste vijanden van de taliban. De door verzoeker voorgelegde kopieën van documenten aangaande het beweerde werk van zijn broer (d) zijn van zeer slechte kwaliteit en komen ook inhoudelijk niet overeen met het gestelde. Tot slot (e) lijkt de op de overigens slechts enige neergelegde foto over het werk van zijn broer afgebeelde persoon niet erg op de persoon afgebeeld op de badge van de NDS en verder is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief.

Vervolgens (iii) slaagt verzoeker er niet in aannemelijk te maken een vrees te koesteren jegens de taliban omwille van het werk van zijn vader. Hoewel op zich niet betwist wordt dat zijn vader voor een gemeente in Laghman werkte, kan immers geen geloof gehecht worden aan de problemen die hij hierdoor gekend zou hebben. Zo houdt het (a) geen steek dat ze zijn vader geld vroegen en tegelijkertijd eisten dat hij zou stoppen met zijn werk en verder (b) is het weinig aannemelijk dat er sinds de start van zijn werk in 2011 maar één voorval gebeurd is en waarbij zijn vader ongedeerd uit de aanslag kwam. Daarenboven (c) is er in het

algemeen geen sprake van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging en uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn vader niets deed wat in strijd was met hetgeen de taliban beoogden. Tot slot (d) toont verzoeker door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de huidige situatie en de verblijfplaats van zijn vader de problematische situatie waarin zijn vader zich zou bevinden niet aan.

Wat verzoekers eigen situatie betreft (iv), wordt opgemerkt dat hij niet aantoont dat hij als familielid van zijn vader omwille van diens werkzaamheden vervolging dient te vrezen.

Daarenboven (v) weten verzoekers verklaringen over wat er gebeurd zou zijn na zijn vertrek uit Afghanistan niet te overtuigen, waarbij het ook zeer onlogisch is dat de taliban meer dan anderhalf jaar zouden gewacht hebben om zijn jongere broer mee te nemen alsook dat ze hem reeds na twee dagen zouden laten gaan en waardoor de vermeende ontvoering van de jongere broer eerder voorkomt als een *post factum* verzinsel.

Voorts (vi) weet verzoeker er evenmin van te overtuigen dat hij een vrees zou moeten koesteren omwille van de man van zijn maternale tante, die een lid van de taliban zou zijn.

Tevens (vii) mag het verbazen dat al zijn familieleden het op heden goed stellen in Afghanistan.

Inzake zijn vrees jegens de taliban omwille van zijn verblijf in Europa (viii), wordt tot slot gesteld dat uit de beschikbare landeninformatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven niet volstaat om bij een terugkeer naar Afghanistan het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen; deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Verzoeker bracht hiertoe evenwel geen informatie aan. Daarenboven moet worden vastgesteld dat verzoeker tot vijftienjarige leeftijd in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen, dat hij de twee grootste landstalen spreekt, dat hij naar de madrassa en naar school ging in Afghanistan en dat hij nog in contact staat met zijn familie in Afghanistan. Tot slot (viii) kunnen de door verzoeker neergelegde documenten de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas niet ombuigen.

2.3.9.2. Uit voorgaande motieven blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent, alsook draagkrachtig. Te dezen onderneemt verzoeker in het voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het volharden in zijn verklaringen wat zijn vluchtrelaas en vervolgingsvrees betreft, tot het poneren dat de commissaris-generaal haar beoordelingsbevoegdheid op een al te subjectieve wijze uitgeoefend, tot het zonder meer stellen dat hij aan zijn bewijslast voldaan heeft, tot het opwerpen van algemene vergoelijkingen en tot het minimaliseren van de motieven van de bestreden beslissing, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

2.3.9.3. Verzoeker vermag vooreerst geen afbreuk te doen aan de bovenvermelde terechte vaststellingen inzake zijn vluchtrelaas door het bekritisieren van de gevolgtrekking van de bestreden beslissing en op algemene wijze te verwijzen naar zijn jeugdig profiel en socio-culturele achtergrond.

Verzoeker wijst op zijn jonge leeftijd toen de feiten zich voordeden, alsook tijdens het persoonlijk onderhoud. De Raad benadrukt dat de beslissing van een persoon om zijn land van herkomst te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij *normaliter* bij machte moet zijn desbetreffend een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag dan ook worden verwacht dat hij coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft aan de overheden bevoegd om kennis te nemen van zijn verzoek om internationale bescherming. Ook van een jeugdig persoon kan worden verwacht dat hij duidelijke, volledige, geloofwaardige en doorleefde verklaringen kan afleggen over de gebeurtenissen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al was hij nog jong op het moment van de gebeurtenissen, op het moment van zijn vertrek en op het moment van het persoonlijk onderhoud. Dat verzoeker zo weinig coherente en aannemelijke informatie kon verschaffen over meerdere elementen van zijn vluchtrelaas, kan niet louter worden vergoelijkt door het feit dat hij op vijftienjarige leeftijd als niet-begeleide minderjarige uit Afghanistan is vertrokken, een moeilijke reisweg kende, en ook tijdens het afnemen van het persoonlijk onderhoud een jeugdige leeftijd had. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met verzoekers minderjarigheid. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen die hem bijstond in het doorlopen van de

procedure. Bij het commissariaat-generaal werd verzoeker, zo weze herhaald, gehoord door een gespecialiseerde dossierbehandelaar in het bijzijn van een tolk en werd hij bijgestaan door zijn voogd en advocaat die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid kregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Verder stelt de Raad vast dat het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd aangepast aan zijn leeftijd en capaciteiten. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt geenszins dat er van verzoeker kennis of elementen werden verwacht die zijn begrip te boven gingen. Er werden algemene vragen gesteld omtrent zijn levensomstandigheden, zijn familie en de elementen die aan de grondslag van zijn vluchtrelaas liggen. Het betreffen vragen waarvan verwacht kan worden dat iemand die verklaart in deze omstandigheden te hebben geleefd en deze feiten te hebben meegemaakt, hierop coherente en correcte antwoorden kan formuleren. Daarenboven wordt de staatssecretaris er in de bestreden beslissing nog uitdrukkelijk op gewezen dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Kinderrechtenverdrag op hem van toepassing is. Verzoekers betoog dat er onvoldoende rekening werd gehouden met zijn jeugdige leeftijd en maturiteit, kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Een schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag kan niet worden aangenomen.

De Raad wijst er verder op dat, hoewel er niet kan worden verwacht dat iemand van verzoekers leeftijd alles metterdaad tot in de kleinste details kan geven, wel redelijkerwijs van hem kan worden verwacht dat hij meer concrete informatie kan geven over de concrete werkactiviteiten van zijn oudere broer, de eerdere ondergane bedreigingen, het precieze statuut van zijn vader in Pakistan en de problemen die de man van zijn maternale tante veroorzaakte en diens precieze verblijfsplaats en dit zeker omdat het werk van zijn vader en broer en de problemen met de man van zijn maternale tante in wezen rechtstreeks zouden hebben bijgedragen tot zijn vertrek uit Afghanistan, hij ook na zijn aankomst in België meermaals met zijn familieleden in Afghanistan alsook met zijn vader in Pakistan contact heeft gehad en hij zich aldus in de mogelijkheid bevond om meer informatie te weten te komen hierover. Over al deze zaken mogen voldoende spontane, doorleefde, gedetailleerde, nauwkeurige, duidelijke, consistente en coherente verklaringen worden verwacht. De vaststelling dat verzoeker hieromtrent echter gebrekkige verklaringen aflegt, doet wel degelijk ernstig afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van zijn bewering persoonlijk geïnterviewd te worden door de taliban. De Raad onderstreept dat indien verzoeker daadwerkelijk persoonlijk geïnterviewd wordt door de taliban en daarom Afghanistan is ontvlucht, van hem in alle redelijkheid mag worden verwacht dat hij zich via zijn familie, waarmee hij aangaf meerdere keren per maand in contact te staan (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 12 en bevestigd ter terechtzitting), terdege zou informeren over de huidige situatie waarin zijn familie zich thans bevindt, alsook over de werkzaamheden van zijn oudere broer, de eventuele problemen die zij in het verleden ondervonden en thans zouden ondervinden. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers worden verwacht dat hij de nodige pogingen zou hebben ondernomen teneinde zich te informeren omtrent de hoger geciteerde, cruciale informatie en elementen en dat hij hierover (veel) beter op de hoogte zou zijn indien zijn verklaringen strookten met de werkelijkheid. Hoewel nog enigszins kan aangenomen worden dat zijn familie hem niet van alles op de hoogte bracht in Afghanistan (waar hij tot zijn vijftiende verbleef), dient er evenwel op te worden gewezen dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud reeds zeventien was en dus geen infans meer en dat hij thans meerderjarig is. Gelet op het belang van verdere informatie in het kader van zijn beschermingsverzoek kan voorts niet worden ingezien waarom zijn familieleden hem niet beter op de hoogte konden of wilden brengen. Dat hij, gelet op de Afgaanse context, niet noodzakelijk overal bij betrokken wordt, is een loutere bewering. Nu verzoeker zich ten tijde van het persoonlijk onderhoud reeds twee jaar buiten Afghanistan bevond, kan niet worden ingezien waarom zijn familie hem niet zou betrekken en hem niet zou informeren over zaken die in het verleden zouden zijn gebeurd of die op heden zouden plaatsvinden, temeer daar dit van belang is voor de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming. De kennis die van verzoeker werd verwacht komt bovendien geenszins buitensporig voor, zelfs indien rekening wordt gehouden met zijn leeftijd en socio-culturele achtergrond.

2.3.9.4. Verzoeker betoogt in het verzoekschrift verder dat de verklaringen die worden afgelegd in het kader van de fiche bij de Dienst Voogdij (hierna: 'fiche NBMV') ertoe strekken om de verzoeker te identificeren als niet-begeleide minderjarige en bijgevolg niet strekken tot een onderzoek naar de vervolgingsvrees, het schaderisico of de geloofwaardigheid van de verklaringen daaromtrent. Hij meent dan ook dat de notities uit de 'fiche NBMV' geen enkele wettelijke waarde hebben binnen de asielpprocedure en hem niet kunnen worden tegengeworpen in dat kader. De Raad merkt op dat verzoeker vooreerst niet kan worden bijgetreden waar hij meent dat geen rekening gehouden mag worden met zijn verklaringen in de 'fiche NBMV'. De Raad merkt op dat er *prima facie* in het administratief dossier, noch in het rechtsplegingsdossier enig element voorhanden is waaruit kan blijken dat de verklaringen van verzoeker opgenomen in deze fiche onjuist zouden zijn weergegeven. Indien verzoeker wenst aan te tonen dat hetgeen neergeschreven staat in de 'fiche NBMV' niet overeenstemt met zijn werkelijke gezegden, staat het hem vrij om dit te doen. Hij dient dit echter te doen aan de hand van concrete en pertinente gegevens. Verzoeker slaagt er evenwel niet in dergelijke concrete en pertinente gegevens aan te voeren. Het loutere feit dat het document niet werd opgesteld met het oog op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming, is op zich niet van aard aan te tonen dat de weergave van verzoekers verklaringen in deze fiche onjuist zou zijn. Op basis van hetgeen voorafgaat, mocht de commissaris-generaal wel degelijk verwijzen naar de in de 'fiche NBMV' geacteerde verklaringen. De commissaris-generaal kon verder ook wel degelijk een flagrante tegenstrijdigheid vaststellen tussen deze

verklaringen en deze zoals naderhand afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal en dit voor wat betreft een wezenlijk kernaspect van het voorgehouden asielaanvraag, met name de werkzaamheden van zijn oudere broer. Zo verklaarde hij initieel in de 'fiche NBMV' dat zijn oudere broer een journalist was terwijl hij zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het commissariaat-generaal telkens liet optekenen dat zijn broer voor de NDS gewerkt had, zijnde de Afghaanse intelligentiedienst. Na confrontatie met deze aparte tegenstrijdigheid bood verzoeker zijn excuses aan en gaf hij de weinig overtuigende verschooning dat anderen tegen hem hadden gezegd dat hij niet mocht verklaren dat zijn broer werkte voor de Afghaanse regering "*omdat hij dan volgens andere landen niet zou mogen vertrokken zijn uit het land*" (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 14). Het spreekt voor zich dat verzoeker zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de verklaringen die hij aflegde tijdens zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker kan de verantwoordelijkheid voor zijn eigen verklaringen niet afschuiven op derden. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen, is bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Verzoeker brengt met zijn verschooning, noch in het verzoekschrift een concreet, overtuigend element aan die deze toch wel aperte tegenstrijdigheid kan verklaren, laat staan weerleggen. Deze tegenstrijdigheid is overigens maar één van de elementen die door de commissaris-generaal terecht weerhouden werden om te concluderen dat aan de beweerde werkzaamheden van verzoekers oudere broer voor de NDS geen enkel geloof kan worden gehecht en waartegen verzoeker geen enkel concreet en dienstig verweer inbrengt, zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Aan de beweerde werkzaamheden van verzoekers oudere broer voor de NDS kan dan ook geen geloof worden gehecht.

2.3.9.5. Verder stipt de Raad aan dat de werkzaamheden van verzoekers vader voor een gemeente in de provincie Laghman *an sich* niet in twijfel worden getrokken, maar dat geen geloof wordt gehecht aan de problemen die hij, laat staan verzoeker, hierdoor gekend zou hebben en hetgeen op uitvoerige en draagkrachtige wijze wordt onderbouwd in de bestreden beslissing. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker geen overtuigende elementen aanreikt, en daar zelfs geen concrete poging toe onderneemt, die deze vaststelling vermogen aan het wankelen doen brengen.

Uit de beschikbare informatie (EUAA, *Afghanistan. Targeting of Individuals* van augustus 2022, p. 56-65; EUAA COI *Query, Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments* van 4 november 2022 en EUAA "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023, p. 54-55) blijkt niet dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de voormalige overheid. Familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen, kunnen evenwel ook vervolging riskeren, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Verzoeker haalt evenwel geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aan ten aanzien van zijn vader en ten aanzien van zichzelf, zoals genoegzaam blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker slaagt er dan ook niet in om zijn risicoprofiel *in concreto* aan te tonen.

2.3.9.6. Waar verzoeker de argumenten met betrekking tot zijn verklaringen over de strategische overwegingen en motieven van derden (de taliban, de politie en zijn familie) niet doorslaggevend acht bij de beoordeling van zijn geloofwaardigheid, beperkt hij zich louter tot het minimaliseren van de motieven van de bestreden beslissing, zonder deze *in concreto* te weerleggen of te ontkrachten. Bovendien betreffen dit slechts enkele overwegingen uit de bestreden beslissing en moet deze beslissing worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoeker niet aantoonde dat hij in geval van terugkeer zou worden vervolgd omwille van de werkzaamheden van zijn vader en oudere broer.

De Raad wijst er verder nog op dat de taliban een organisatie is die erin geslaagd is om, ondanks jarenlange gevechten met een coalitie van westerse landen, stand te houden. Hun tactieken zijn uiterst efficiënt gebleken en hebben ertoe geleid dat zij na de terugtrekking van de Amerikaanse troepen vlot de macht in Afghanistan in handen hebben genomen. Het door verzoeker omschreven geduldige en weinig doortastende gedrag van diezelfde organisatie valt geenszins met het voorgaande in overeenstemming te brengen. Verzoekers verklaringen over de (in)acties van de taliban zijn voorts wel degelijk relevant voor de beoordeling van zijn geloofwaardigheid, daar er van iemand die daadwerkelijk gezocht zou worden door de taliban verwacht mag worden dat hij doorleefde verklaringen kan afleggen die ten minste grenzen aan wat aannemelijk geacht kan worden.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt dat de inschatting van de veronderstelde intentie, het gedrag en de kennis van derden irrelevant is voor de beoordeling van zijn geloofwaardigheid, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing zich mag baseren op het geheel van de verklaringen van verzoeker ter beoordeling van zijn geloofwaardigheid. Het loutere feit dat verzoekers verklaringen onaannemelijk, ongeloofwaardig, incoherent en tegenstrijdig worden bevonden, betekent tot slot niet dat de commissaris-generaal één of

ander subjectief verwachtingspatroon zou vooropstellen. Indien verzoekers vluchtrelaas afwijkt van hetgeen redelijkerwijze in een bepaalde situatie kan worden verwacht, dient verzoeker echter wel *in concreto* uiteen te zetten waarom in zijn persoonlijk geval zijn situatie anders is dan hetgeen *normaliter* kan worden verwacht. De ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas kan immers ook blijken uit onaannemelijke, vage of inconsistente verklaringen, hetgeen *in casu* het geval is.

Het betoog, dat er geen inconsistenties zijn in zijn verklaringen, is niet dienstig te meer er wel degelijk werd vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent het werkprofiel van zijn oudere broer.

2.3.9.7. Voorts voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal de vraag- en antwoorddynamiek van het persoonlijk onderhoud op een erg speculatieve manier benadert en daarbij een eenzijdige, enge en negatieve interpretatie geeft aan wat oorzaken van blijvende onduidelijkheden zouden kunnen zijn. Hij betoogt dat de commissaris-generaal een exegetische analyse van vragen en antwoorden maakt die louter gebaseerd is op de letterlijke inhoud van getranscribeerde formele taal. Hij hekelt dat daarbij geen enkele aandacht of gewicht wordt gehecht aan bepalende aspecten zoals vertaling, aanwezigheid van een tolk, minderjarigheid, het verloop van de tijd, talloze culturele aspecten, enzovoort, *“die één voor één en cumulatief een doorslaggevende impact kunnen hebben op het geheugen zowel als de weergave van de beleefde feiten en daarbij mogelijks ontstane misverstanden zouden kunnen verklaren”*. Wat betreft zijn bewering dat er geen enkele aandacht of gewicht wordt gehecht aan zijn minderjarigheid, wordt verwezen naar wat daarover hierboven reeds werd gesteld. Verder laat verzoeker na om dit algemeen betoog verder uit te werken of te staven. Hij brengt dan ook geen concrete en naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op de hoger weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing. Deze motieven vinden steun in het administratief, zijn deugdelijk en draagkrachtig en worden door verzoeker niet weerlegd of ontkracht, zodat zij onverminderd overeind blijven.

2.3.9.8. Wat betreft het verwijt van verzoeker dat de beoordeling van zijn verklaringen op subjectieve wijze heeft plaatsgevonden, dient opgemerkt te worden dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het commissariaat-generaal onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.3.9.9. Verzoeker betoogt verder in zijn verzoekschrift dat de verwerende partij niet kan volstaan met een algemene verwijzing naar de corruptie in Afghanistan om specifieke stukken van hun bewijskracht te ontdoen en dat de verwerende partij dient te onderzoeken of de voorgelegde stukken al dan niet vervalst zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker er in zijn betoog ten onrechte van uit blijkt te gaan dat aan voorgelegde stukken slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. Verzoeker gaat verder voorbij aan de omstandige en uitgebreide motivering van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de corruptie- en documentenwaarde in Afghanistan slechts één van de elementen is dat afbreuk doet aan de bewijswaarde van de voorliggende documenten. In de bestreden beslissing kon de commissaris-generaal aangaande de voorgelegde documenten terecht als volgt oordelen:

“Ter staving van jouw broer zijn werk voor de NDS leg je verschillende documenten voor. Echter dient hierover eerst en vooral opgemerkt te worden dat documenten verklaringen enkel kunnen ondersteunen wanneer de verklaringen zelf geloofwaardig zijn, in casu quod non. Daarbij dient aangestipt te worden dat de door jou neergelegde documenten fotokopieën betreffen waarvan de bewijswaarde relatief is. Voorts dient ook opgemerkt te worden dat de kwaliteit van de door jou voorgelegde documenten zeer slecht is. Alsook is het opvallend dat er op één van de kaarten geschreven staat “Laghman proncial Council”. Vermoedelijk moet daar geschreven staan “Laghman Provincial Council” (Administratief dossier – Groene map, stuk 8). Dat jij trouwens stelt dat het een vergunningskaart is voor het wapen van jouw broer is merkwaardig (CGVS, p. 6). Zo blijkt immers dat jouw broer niet werkte in Laghman maar in Kaboel en Logar (CGVS, p. 6). Dat jouw broer dus een wapenvergunning had die uitgegeven was door de provincieraad van Laghman is weinig logisch.

(...)

Dat jij trouwens maar één foto kan voorleggen van jouw broer M.A. is merkwaardig (CGVS, p. 14). Aangezien hij volgens jouw verklaringen maar liefst sinds 2015 bij de NDS zat kan verwacht worden dat hij meerdere foto's zou hebben tijdens de uitoefening van zijn job. Nu legt u slechts één foto neer van jouw broer in uniform en daarover kan enkel gesteld worden dat deze niet erg lijkt op de persoon afgebeeld op de badge van NDS (Administratief dossier – Groene map, stuk 6 & 8). Wat er ook van zij, indien dit één en dezelfde persoon zou

zijn, dan nog maak je niet aannemelijk dat jouw broer actief was voor de NDS. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaat zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw broer zijn profiel om te buigen

Het CGVS bemerkt hieromtrent in eerste instantie dat u de familiale band tussen u uw vader en broer niet in concreto aantoonst. U legt enkel kopieën voor. Fotokopieën zijn echter weinig betrouwbaar gezien ze makkelijk via allerlei knip- en plakwerk te manipuleren zijn. Dit klemst des te meer daar uit bijgevoegde objectieve informatie blijkt dat Afghaanse documenten sowieso weinig bewijswaarde hebben, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke. Deze kopieën van identiteitsdocumenten zijn dan ook geenszins in staat om jullie familiale band te staven. De documenten omtrent de job van uw broer kunnen bijgevolg evengoed van een andere persoon van uw familie of het dorp afkomstig zijn. Ook uw verklaringen blijven eerder van algemene aard en kennen geen grondige doorleefdheid (zie infra).

(...)

De overige documenten die jij hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. De identiteitsdocumenten betreffen allemaal kopieën en hebben bijgevolg weinig bewijswaarde. De taskara's van jouw familieleden, de paspoorten van jouw vader en broer, de familiefoto en de foto's van jouw vader staan overigens ook volledig los van de door jou beweerde vrees. De documenten met betrekking tot het werk van jouw vader kunnen evenmin iets aan de door het CGVS bekomen conclusie wijzigen. Zo wordt er an sich niet betwist dat jouw vader een ambtenaar was. Zoals reeds besproken volstaat dit an sich niet om aannemelijk te maken dat jouw vader hierom problemen zou kennen met de taliban taliban, laat staan dat jij omwille van jouw vader zijn job een vrees zou moeten koesteren jegens de taliban. De medische documenten van jouw neef tonen aan dat hij destijds verwond geraakt is door een schietincident. Welke precieze omstandigheden precies aan de basis liggen kan echter niet afgeleid worden op basis van de door jou neergelegde documenten. Deze documenten tonen op geen enkele wijze aan dat jouw vader betrokken was bij dit incident waardoor deze documenten evenmin een ander licht kunnen werpen op de reeds bekomen conclusie (CGVS, p. 5). Dat je een oom hebt die ondertussen de nationaliteit heeft van de Verenigde Staten toont niet aan dat jij niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan. Zo verklaar je dat jouw oom vijf jaar geleden naar de VS ging omdat hij werkte bij de Amerikanen. Jij staat echter volledig los van deze oom zijn werkzaamheden destijds waardoor niet aangenomen kan worden dat je hierom een nood aan internationale bescherming zou hebben. Integendeel, zo is het enigszins frappant dat je moeder een broer heeft die werkte voor de Amerikanen en tevens een schoonbroer heeft die bij de taliban zit (CGVS, p. 7, 13). De documenten met betrekking tot het profiel van jouw broer werden reeds supra besproken.”

Verzoekers betoog, dat de commissaris-generaal de neergelegde stukken als niet relevant terzijde heeft geschoven op basis van de enkele suggestie dat er een hoge graad van corruptie is, mist dan ook feitelijke grondslag. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal de neergelegde stukken – waarvan een deel kopieën betreffen, die zoals gesteld, onderhevig kunnen zijn aan het nodige knip- en plakwerk – tevens inhoudelijk heeft beoordeeld. Verzoeker brengt geen dienstige, valabele elementen aan die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande pertinente bevindingen inzake de neergelegde stukken. Er wordt in dit verband nog aan herinnerd dat de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mogen ontszeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal, noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, *quod in casu* (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

2.3.9.10. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een kopie van zijn vaders ‘proof of registration’ voor Afghaanse burgers in Pakistan (stuk 3). Hiermee doet verzoeker evenwel nog geen afbreuk aan de volgende pertinente overwegingen van de bestreden beslissing: “*Jij stelt evenwel dat jouw vader ondertussen gevlucht is naar Pakistan (CGVS, p. 11). Rekening houdend met de aanwezige informatie, die geen situatie schetst waarin personen met het profiel van jouw vader vervolgd worden, kan hieraan slechts weinig geloof worden gehecht. Ook jouw verklaringen overtuigen niet. Zo mag het immers vreemd heten dat je geen idee hebt waar jouw vader, met wie je soms nog contact hebt, op heden verblijft in Pakistan (CGVS, p. 11). Evenmin weten jouw verklaringen over waarom jouw vader naar Pakistan reisde te overtuigen. Zo mag het ten stelligste verbazen dat jouw vader besloot om naar Pakistan te reizen omdat hij al een vluchtelingenkaart had van dat land. Zo zou jouw vader naar Pakistan gevlucht zijn toen de taliban de eerste keer de macht namen in*

Afghanistan (CGVS, p. 17). Echter is het niet mogelijk dat deze kaart nog langer geldig was toen de taliban een tweede keer aan de macht kwamen, op dergelijke vluchtelingenkaarten staat immers een vervaldatum. Met deze bedenking werd je geconfronteerd maar je stelde daar geen info over te hebben (CGVS, p. 17)." Op de thans voorliggende kopie van de PoR-card is geen vervaldatum aangegeven, of althans niet leesbaar, en bovendien stemt de naam van de begunstigde van deze kaart niet overeen met de naam van verzoekers vader zoals door hem verstrekt (administratief dossier, 'verklaring DVZ', d.d. 3 maart 2023, punt 16). Met de voorliggende, niet overtuigende kopie maakt verzoeker bijgevolg niet aannemelijk dat zijn vader na de machtsovername naar Pakistan zou zijn gevlucht en daar op heden verblijft, laat staan dat dit omwille van zijn werkzaamheden zou zijn en dat verzoeker daardoor zelf een gegronde vrees voor vervolging jegens de taliban dient te koesteren.

Bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker nog enkele foto's, zonder enige nadere toelichting, waarop zijn vader te zien is. Gevraagd naar verduidelijking geeft verzoeker aan dat hierop zijn vader staat afgebeeld met het districtshoofd en een minister. De Raad merkt op dat aan de beweerde werkzaamheden van zijn vader op zich niet wordt getwijfeld, maar dat verzoeker met deze foto's nog steeds niet aantoonbaar dat hij zijn vader, laat staan zichzelf, omwille van deze werkzaamheden een vrees voor vervolging koestert.

2.3.9.11. Gelet op de terechte en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, die verzoeker op geen enkele wijze ontkracht, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker voorgehouden vluchtrelaas. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

2.3.9.12. Verzoeker stelt in het kader van zijn beschermingsverzoek, evenals bij huidig verzoekschrift, tevens een vrees voor vervolging te koesteren, vanwege een risico op (toegeschreven) verwestering, omdat hij reeds enige tijd in Europa verblijft.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de-factoregering* beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de-facto*administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft *de-factoregering* opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het '*Taliban General Directorate of Intelligence*' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de-factoregering* heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol

heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de-factoregering* verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten (zo niet kunnen zij hun licentie verliezen), is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder *hijab*. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de *sharia* na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in de COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door het MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het ‘Algemeen Ambtsbericht’ wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de-factorechtbank* in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot

september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerste zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot '*qisas*'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot '*hudud*'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 130). Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bv. door leden van het MPVPV en de *de-factopolitie*, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de *sharia* en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enz. – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen oproepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het '*Algemeen Ambtsbericht*' is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, "*Afghanistan*

targeting of individuals", augustus 2022, p. 53-55; "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "Afghanistan: targeting of individuals", augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 44).

Het 'Noorse Landinfo' benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de-facto* autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 51, EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enz.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79 en EUAA, “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023, p. 96-100).

De Raad herhaalt vooreerst dat het louter hebben verbleven in een westers land – en de eventueel door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden – in beginsel geen afdoende reden is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl, hem in dermate negatieve aandacht van de taliban brengt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Tevens komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom het verblijf, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd.

Door louter te verwijzen naar zijn verblijf van inmiddels twee jaar in België en zijn vertrek uit zijn land van herkomst drie dagen voor de machtsovername door de taliban medio 2021, maakt verzoeker, thans meerderjarig, geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gevisieerd/vervolgd. Verzoeker laat na om *in concreto* aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De Raad stelt verder vast dat, ondanks het feit dat verzoeker op vijftienjarige leeftijd Afghanistan verlaten zou hebben en een deel van zijn vormende jaren in België doorbracht, aangenomen kan worden dat verzoeker op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker, die sinds 28 februari 2024 meerderjarig is, heeft in Afghanistan tot en met de zevende graad les gevolgd in een Afghaanse school, ging dagelijks naar een madrassa en spreekt zowel Pashtou als Dari (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 9-10). Hoewel verzoeker nog jong was, kan worden aangenomen dat hij minstens een deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart van Pashtoun-origine te zijn, de dominante etnie in Afghanistan en in zijn regio van herkomst, Laghman (EUAA, “*Afghanistan. Security Situation*”, augustus 2022, p. 151), na de machtsovername. Verder heeft verzoeker nog een familiaal netwerk in Afghanistan waarmee hij regelmatig in contact staat (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 12 en bevestigd ter terechtzitting), zodat hij zich desgevallend bij hen kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat hij niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige Afghaanse context. De duur van verzoekers verblijf in België sinds 6 februari 2022 is verder beperkt, waardoor niet kan worden aangenomen dat hij dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden, waarin zijn familie hem bij terugkeer kan gidsen.

De Raad is er zich van bewust dat verzoeker een deel van zijn puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, in België heeft doorgebracht en thans nog maar net meerderjarig is. Deze vormende jaren zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, waardoor hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving, onbewust “*westerse*” gedragingen en kenmerken eigen kan hebben gemaakt. Echter dient te worden vastgesteld dat dit *in casu* onvoldoende wordt geconcretiseerd en wordt toegelicht om dit aan te nemen. De uiteenzetting in het verzoekschrift blijft veralgemeend en mist persoonlijke invulling. In tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift voorhoudt, weet verzoeker niet te overtuigen van een verregaande mate van integratie en inburgering. Dat hij naar school gaat en zich weet te ontplooiën, zoals blijkt uit de steunbrieven van meerdere leerkrachten zoals gevoegd bij de ter terechtzitting aanvullende nota, is lovenswaardig, maar toont slechts aan dat verzoeker zich tijdens de behandeling van zijn beschermingsverzoek aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier en inspanningen levert om zich in België te integreren en zijn best doet op school, doch dit toont niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Ook uit de ter terechtzitting neergelegde foto's van verzoeker in school- en vrijetijdsverband kan zulks geenszins worden afgeleid. Deze elementen zijn op zich niet voldoende opdat kan worden aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in

staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Evenmin volstaan deze elementen opdat kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd. Verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten alhier op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen.

Ook de omstandigheid dat verzoeker afkomstig zou zijn uit een conservatief, ruraal gebied in de provincie Laghman volstaat niet om een risico bij terugkeer vast te stellen. Verzoeker werkt niet verder concreet uit waarom het gegeven dat hij afkomstig is uit dit gebied, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich voldoende is om een risico bij terugkeer in zijn hoofdte vast te stellen.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn geweest.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA “Guidance Note” van januari 2023, die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofdte sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

In zoverre verzoeker nog gewag maakt van het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De door verzoeker in zijn verzoekschrift geciteerde landeninformatie bevestigt dat praktijken van buitensporige bestraffingen nog steeds plaatsvinden en dat het talibanregime zeer repressief is, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat elke Afghaan die vanuit Europa terugkeert zal worden gevisieerd of onderworpen aan vervolging of onmenselijke of vernederende behandelingen, noch brengt verzoeker informatie bij die daar heden doet toe besluiten. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker er op dat de taliban de weg patrouilleren tussen de luchthaven van Kabul naar de stad en er gewapende controleposten bemannen zodat het aannemelijk is dat verzoeker relatief snel aan een controle door de taliban dreigt te worden onderworpen bij een terugkeer naar Afghanistan. De Raad wijst erop dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat deze controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen. Met zijn betoog over de controles die de taliban zouden uitvoeren op onder andere de smartphones van Afghanen, toont verzoeker hoe dan ook niet aan dat het voor hem onoverkomelijk zou

zijn om bij terugkeer naar Afghanistan de foto's, video's, contacten, muziek en sociale media-accounts die hem in gevaar zouden kunnen brengen te wissen uit zijn *smartphone*.

Verzoeker voert ook hier opnieuw een kritiek op de gehanteerde landeninformatie die hij onvoldoende actueel acht en werpt dit verder ook op in de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken. De bij het verzoekschrift gevoegde e-mailuitwisseling tussen P. Heyvaert en T. Ruttig over de positie van de taliban ten aanzien van terugkeerders uit westerse landen (stuk 6) laat geen andere beoordeling toe. T. Ruttig verwijst naar zijn moeilijkheden om informatie over terugkeerders te bekomen, het onvoorspelbare karakter van de taliban en de reële mogelijkheid om problemen te ondervinden bij een *checkpoint* of de luchthaven, doch deze elementen liggen in lijn met de reeds gehanteerde landeninformatie, op grond waarvan werd vastgesteld dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft. Verder benadrukt T. Ruttig ook het belang van de individuele omstandigheden. Dit ligt bijgevolg in lijn met de door het commissariaat-generaal en de Raad gehanteerde werkwijze, waarbij een beoordeling wordt gemaakt van de individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, die vervolgens afgewogen worden in het licht van de algemene landeninformatie.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

In zoverre verzoeker in voorliggend verzoekschrift citeert uit diverse arresten van de Raad, dient te worden onderstreept dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat de verwerende partij inzake de verwestering tekort is geschoten in haar onderzoeksplicht, benadrukt de Raad dat er slechts sprake is van een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties in zoverre de verzoeker om internationale bescherming verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, een achttienjarige jongeman die nog maar twee jaar in België is, in Afghanistan tot en met de zevende graad naar school is gegaan en dagelijks naar de madrassa ging en er nog over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan aangenomen worden dat verzoeker verwesterd is of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door hem aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging en het betoog van verzoeker hierover, dan ook niet relevant, noch dienstig.

2.3.9.13. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Verzoekers betoog aangaande het voordeel van de twijfel is aldus niet dienstig.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat het verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.9.14. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.10. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.10.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.10.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disrupie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift doet hieraan geen afbreuk.

Voor zover verzoeker erop wijst dat het arrest “*M’Bodj*” betrekking had op de specifieke situatie waarin een verzoekende partij die aan een ernstige ziekte lijdt, een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen ondergaan indien zij naar haar land van herkomst zou worden teruggezonden en dat het Hof van Justitie voor deze specifieke situatie de toepassing van de subsidiaire bescherming afhankelijk heeft gesteld van het bestaan van een opzettelijke ontneming van de zorg, wordt hij niet bijgetreden. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft immers een aspect van de socio-economische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het arrest “*M’bodj*” in *casu* naar analogie kan worden toegepast. De Raad herhaalt dat ook in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 wordt gesteld dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 111).

In de mate dat verzoeker verwijst naar het arrest *Sufi en Elmi*, wijst de Raad erop dat, in tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest *Sufi en Elmi*, er heden in Afghanistan wel degelijk een *de-factoregering* aanwezig is, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA “*Afghanistan security*

situation", augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in het arrest *Sufi en Elmi*. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest *Sufi en Elmi* wel het geval was. Tevens wordt in het arrest *Sufi en Elmi* nergens verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan, ondanks verzoekers beweringen daaromtrent. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest *Sufi en Elmi* werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar de volledige ontsparing van de economie sinds de machtsovername van de taliban, die door de internationale gemeenschap als een terroristische gewapende groepering wordt beschouwd en verwijst naar het internationale sanctieregime, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van regeringsfunctionarissen de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen. De Raad is hierbij van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat de gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, *normaliter* op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal worden erkend, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad wijst er bovendien op dat er thans in Afghanistan wel degelijk een *de-factoregering* aanwezig is, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban, doet daar geen afbreuk aan.

Waar verzoeker nog verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient te worden herhaald dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

Verzoeker verwijst in zijn aanvullende nota, neergelegd ter zitting d.d. 27 maart 2024, naar een artikel aangaande de stijgende spanningen na het verbranden van een Koran in Stockholm Khaama "Swedish Committee halts activities in Afghanistan amid rising pressure" van 17 maart 2024 en een artikel betreffende de verlenging van het mandaat van UNAMA en de verslechtering van de situatie in Afghanistan, met name Ariana News "UN Security council extends Afghanistan mission mandate for one year" van 16 maart 2024 en UNAMA "Report on Afghanistan" van maart 2024. Verzoeker betoogt voorts dat uit het verslag van UNAMA van maart 2024 valt af te leiden dat de controle van verplaatsingen in het land zijn vergroot en de *checkpoints* worden bezet door de taliban, de situatie van de scholen is verergerd, veiligheidsincidenten toenemen, de economische situatie niet verbetert en de werkloosheidscijfers de hoogte in gaan en aldus zo het risico om in een situatie van verregaande deprivatie terecht te komen is aangetoond. Betreffende verzoekers verwijzingen naar bovenvermelde artikelen en rapporten, stelt de Raad vast dat het risico voor verzoeker *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Dit is *in casu* niet het geval.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.10.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en

gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "*verminderd*" en "*beperkt*". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten, alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs, alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*", en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI "*Query Afghanistan*", november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, "*Afghanistan. Security Situation*", augustus 2022, p. 62, en UNAMA "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814) slachtoffers te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. '*Explosive remnants of war*' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van '*targeted killings*'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM maakte gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is, gelet op de informatie, opgenomen in de EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. De Raad stelt vast dat voor de provincie Laghman geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Waar verzoeker in de aanvullende nota verwijst naar vernietigingsarrest nr. 297 075 van de Raad van 14 november 2023 in het kader waarvan verzoeker meent dat dezelfde redenering op hem moet worden toegepast, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht en dat er momenteel meer recente info aanwezig is.

Verzoeker citeert uit nieuwsberichten, rapporten en richtlijnen, waaruit blijkt dat er in het algemeen in Afghanistan, alsook in zijn regio van herkomst, nog steeds sprake is van een volatiele veiligheidssituatie en veiligheidsincidenten. Deze informatie over de veiligheidsincidenten ligt in lijn met de door de commissaris-generaal gehanteerde objectieve landeninformatie, waarmee aldus rekening werd gehouden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie. Verzoeker toont met deze gegevens evenwel niet aan dat er op heden in de provincie Laghman alsnog een situatie van willekeurig geweld voorhanden is die van die aard is dat hij louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

De Raad herhaalt nogmaals dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.10.4. Verzoeker toont gelet op hetgeen voorafgaat niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.11. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de

toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord door een gespecialiseerde *protection officer*. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn voogd en advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van nationaliteit van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS